

Sygn. akt VIII AKa 34/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie, VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Izabela Szumniak (spr.)

Sędziowie: SA Anna Nowakowska

SA Agnieszka Brygidyr-Dorosz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Grzegorza Łaby

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2024 roku sprawy:

M. J., syna K. i E. z domu J., urodzonego (...) w W., oskarżonego o czynny: z art. 263 § 2 k.k., z art. 171 § 1 k.k. i z art. 299 § 1 i 6 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 15 października 2021 r. sygn. akt V K 221/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- 1. uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej z punktu IV wyroku;*
- 2. zmienia wyrok w jego punkcie III w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje ustalenie, iż oskarżony osiągnął znaczną korzyść majątkową, a w konsekwencji z podstawy skazania i wymiaru kary eliminuje § 6 art. 299 k.k. przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary pozbawienia wolności art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.;*
- 3. wymierzoną za czyn przypisany w punkcie III wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 4 (cztery) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;*

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy wymierzone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności z punktu I. i II. zaskarżonego wyroku i z punktu I.3. niniejszego wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (osiem) lat pozbawienia wolności;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym kwotę 800.600 zł. (osiemset tysięcy sześćset złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 34/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 października 2021 r. sygnatura akt V K 221/12

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.
	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy	
	1. naruszenie przepisu art. 117 § 2a k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., polegające na prowadzeniu odroczonej rozprawy w trybie zwyczajnym w dniu 6 maja 2016 r., pomimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego; 2. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, tj art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

w sprawie materiału dowodowego, w sposób nielogiczny i niezgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia, a w konsekwencji:

a. poczynienie wskazanych w apelacji nieprawidłowych ustaleń;

b. dowolną ocenę dowodów z zeznań świadków A. K. (1) i S. S.

c. wadliwą ocenę zeznań A. P.

3. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie wymienionych osób w charakterze świadków;

4. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku tj. art. 424 § 1 k.p.k., poprzez sporządzenie uzasadnienia nie odnoszącego się w sposób pełny do wszystkich przeprowadzonych dowodów, niewyjaśnienie z czego wynika wyliczenie dotyczące rzekomego odniesienia przez oskarżonego znacznej korzyści majątkowej, w kwocie nie mniejszej niż 3.413.640,00 zł, co uniemożliwia przeprowadzenie kontroli merytorycznej wyroku i pozbawia oskarżonego prawa do obrony;

5. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający rzetelną weryfikację ustalonych kosztów postępowania za I instancję, a z ostrożności

6. obraza przepisów prawa materialnego art. 299 § 7 k.p.k. poprzez jego błędne zastosowanie w zakresie orzeczenia przez Sąd I instancji przypadku na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów

	pochodzących pośrednio z przestępstwa opisanego w punkcie III wyroku
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.	
Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu naruszenia przepisu art. 117 § 2 a k.p.k. i w tym zakresie aprobuje argumentację Sądu I instancji zawartą w postanowieniu wydanym na rozprawie w dniu 6 maja 2016 r. (k.4760 akt sprawy). W pierwszym należy wskazać, że dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego podlega, jak każdy inny dokument ocenie sądu w zakresie treści w nim zawartych. Przedmiotowe zaświadczenie lekarskie z dnia 19 kwietnia 2016 r., jak słusznie zauważył sąd, nie stanowiło podstawy do przyjęcia, że niestawiennictwo oskarżonego na rozprawie zostało w sposób należyty usprawiedliwione, skoro wskazywano w nim jedynie ewentualne czy przewidywalne, a nie stanowcze ustalenie niemożności uczestnictwa w czynnościach procesowych przez oskarżonego. Nie sposób przy tym abstrahować od dodatkowych okoliczności jak to, że stawiennictwo oskarżonego, który złożył już wyjaśnienia nie było obowiązkowe, zaś podjęte przez Sąd Okręgowy z urzędu próby zweryfikowania stanu zdrowia oskarżonego czy doprowadzenia na rozprawę, celem jego uczestniczenia w czynności przesłuchania świadka okazały się bezskuteczne, również z uwagi na okoliczności związane z faktem, że nie przebywał w miejscu zamieszkania. Istotne, w kontekście postawionego zarzutu jest również to, że już na rozprawie w dniu 29 października 2015 r. obrońca oskarżonego nie	

oponował wnioskowi prokuratora o zaniechanie wezwania świadka A. P. i odczytanie jego zeznań, wnosząc o pozostawienie tegoż do uznania sądu (rozprawa z dnia 29 października 2015 r. k. 4609). Tym samym fakt, że doszło do bezpośredniego przesłuchania świadka na rozprawie było wyłącznie pochodną decyzji sądu, gdyż obie strony uznały za wystarczające odczytanie jego zeznań bądź ich ujawnienie bez odczytywania. Co więcej, obrońca oskarżonego był obecny w trakcie czynności przesłuchania świadka i miał możliwość czynnego w niej uczestniczenia, w tym również poprzez zadawanie pytań. Jednocześnie zaznaczenia wymaga, że w obecnym stanie prawnym (od 5 października 2019 r.) niestawiennictwo strony, która została należycie zawiadomiona o czynności procesowej, niezależnie od jego przyczyny (usprawiedliwionej lub nie) nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu tej czynności, jeżeli stawiał się jej obrońca lub pełnomocnik (§ 3a art. 117), co oczywiście nie ma znaczenia dla sytuacji procesowej zaistniałej w roku 2016.

Podjęta przez obrońcę próba wykazania naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) okazała się być nieskuteczna. Obrońca nie wykazał bowiem rzeczywistych i konkretnych błędów faktycznych lub logicznych w rozumowaniu sądu, czy też niezgodności przeprowadzonej oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Wbrew zarzutom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego M. J. i zeznań świadka A. P., A. K. (1) i S.

S.. Ich analiza, wbrew twierdzeniom obrony dokonana została rzetelnie, a nie pobieżnie czy wybiórczo. W tym zakresie odwołać się należy do treści sporządzonego uzasadnienia.

Prawidłowo podstawą dokonanych ustaleń faktycznych uczynił Sąd Okręgowy zeznania A. P.. To na podstawie między innymi złożonych przez niego deponycji w powiązaniu z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami, jak prawidłowo skonstatował Sąd meriti, udało się bez żadnych wątpliwości przypisać oskarżonemu winę co do wszystkich zarzucanych mu czynów. Nie sposób przyjąć, jak tego chce obrona, że deponycje świadka P. są wyłącznie pochodną rzekomego konfliktu z oskarżonym i nie znajdują potwierdzenia w innych zgromadzonych w sprawie dowodach. Kłam temu twierdzeniu zadają protokoły przeszukania pomieszczeń, oględzin miejsc i rzeczy oraz zgromadzona wskutek powyższych czynności liczna dokumentacja, na co słusznie wskazał sąd w pisemnych motywach swojego orzeczenia. Jakkolwiek świadek miał jedynie pośrednią wiedzę odnośnie do posiadanej przez oskarżonego broni i kupowanych dzieł sztuki to jego zeznania słusznie obdarzył sąd wiarygodnością również w kontekście przyznanych okoliczności związanych z handlem narkotykami, który doczekał się finalnie orzeczeń sądowych odnoszących się zarówno do jego jak i M. J. osoby. Żadne dowody zgromadzone w sprawie nie potwierdzają kreowanego przez obronę na potrzeby procesu rzekomego konfliktu między oskarżonym a świadkiem P., który miał powstać na tle relacji osobistych łączących obu panów z A.

K. (2). Wskazywane niechęci na tym tle nie są tego rodzaju, aby skłaniać świadka P. do preparowania fałszywych oskarżeń pod adresem oskarżonego J.. Zwłaszcza, że świadek w równym stopniu obciążał sam siebie, a jego depozycje, jak wskazano wyżej korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Odnosnie do zarzutów z pkt I i II wyroku Sąd I instancji bezspornie ustalił, że mieszkanie nr (...) przy ul. (...) formalnie (jak wiele nieruchomości) było własnością rodziców oskarżonego. Nie rodziców świadka P. czy jakiegokolwiek innej osoby. Nie uszło uwadze Sądu I instancji, że w mieszkaniu konkubiny oskarżonego przy ul. (...) w wyniku przeszukania odnaleziono klucze do tego mieszkania. Jeśli zatem jakiegokolwiek osoby postronne miały do niego dostęp to tylko i wyłącznie za zgodą oskarżonego. Jednocześnie lansowana przez obronę okoliczność, że w mieszkaniu mogły przebywać również inne osoby nie niweczą ustaleń, że użytkował je oskarżony i był w posiadaniu znajdujących się w nim rzeczy ruchomych. Słusznie w tym kontekście powołał się sąd orzekający w pierwszej instancji na opinię nr (...), z której wynika, że na zabezpieczonych przedmiotach, znalezionych podczas przeszukania przedmiotowego mieszkania nie można było wykluczyć obecności DNA pochodzącego od oskarżonego. Stąd właściwą pozostaje konkluzja, że to oskarżony korzystał z mieszkania przy ul. (...), zaś ujawniona broń palna i przyrządy wybuchowe pozostawały w jego posiadaniu. Nie wytrzymuje krytyki argumentacja, że przeprowadzone w sprawie opinie nie wykazały śladów DNA oskarżonego na

broni i ładunkach wybuchowych. Oskarżony stanął bowiem pod zarzutami ich posiadania, nie zaś używania. Tym samym, posiadając owe niedozwolone rzeczy ruchome w mieszkaniu przy ul. (...) (...) mógł nie pozostawić na nich żadnych śladów biologicznych. Należy zatem w pełni zaaprobować ustalenia dokonane przez Sąd Okręgowy w części, w której zanegował możliwość umieszczenia przedmiotowych rzeczy ruchomych przez inne osoby bez wiedzy i zgody oskarżonego.

Wbrew zarzutom apelacji prawidłowo Sąd I instancji poczynił ustalenia związane z wyczerpaniem przez oskarżonego znamion czynu zabronionego z art. 299 § 1 k.k., a swoje stanowisko rzetelnie uzasadnił. Apelacja w tej części jest wyłącznie polemiczna i nie może odnieść postulowanego rezultatu. Uzasadnienie sądu odnośnie do pkt III wyroku jest szczegółowe, argumentacja pogłębiona i przekonywująca. Sąd Apelacyjny w pełni ją aprobuje i przyjmuje za własną. Zmiana wyroku w części dotyczącej czynu z pkt III wyroku dotyczyła wyłącznie znamienia uzyskania znacznej korzyści majątkowej przez oskarżonego, o czym szerzej w kolejnych etapach niniejszego uzasadnienia. Nie budzi wątpliwości sądu odwoławczego fakt skazania oskarżonego za przestępstwo bazowe, handel substancjami odurzającymi i psychoaktywnymi, co zostało potwierdzone prawomocnym wyrokiem skazującym Sądu Rejonowego dla W. M. w W. z dnia 11 maja 2021 r. (sygnatura akt VIII K 375/13). Uznano tym wyrokiem, że oskarżony osiągnął z przypisanych mu przestępstw

narkotykowych korzyść majątkową w wysokości 3. 413. 640 zł, której przepadek orzeczono. Słusznie podkreślił Sąd Okręgowy, że analiza zeznań podatkowych o wysokości osiągniętego dochodu przez M. J. i członków jego rodziny wskazuje, że nie mieli oni możliwości finansowych uzasadniających nabycie kosztownych, licznych nieruchomości i cennych dzieł sztuki oraz obrót dużymi kwotami pieniężnymi. Te wszystkie okoliczności wskazują zatem, co słusznie wykazał Sąd Okręgowy, że uzyskane z przestępczej działalności znaczne sumy pieniężne były następnie, w celu ukrycia ich pochodzenia przeznaczane na zakup nieruchomości i dzieł sztuki. Odnośnie do argumentacji obrony prowadzącej się do tego, że oskarżony zarabiał na udzielaniu pożyczek to nie znajduje ona żadnego potwierdzenia, biorąc pod uwagę skalę środków pieniężnych zainwestowanych w nieruchomości i dzieła sztuki. Ponadto, jak słusznie zauważył Sąd meriti oskarżony chcąc stworzyć pozory legalnego pochodzenia inwestowanych środków zawierał umowy pożyczki, które miały tłumaczyć znaczne kwoty pieniężne inwestowane w nieruchomości.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu uchybienia przez Sąd Okręgowy przepisom art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. Wniosek dowodowy obrony o przesłuchanie świadków został dodatkowo ponowiony (i rozszerzony o dwie kolejne osoby k.5818) w postępowaniu odwoławczym. Postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 4 stycznia 2024 r. (k. 5852) został oddalony na podstawie art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5

k.p.k. a argumentacja stojąca za tą decyzją jest aktualna w zakresie omawianego zarzutu apelacyjnego. W tym miejscu ponownie należy podkreślić, że odnośnie czynów z pkt I i II nie może zostać uznana za skuteczną próba wykazania, że ewentualny dostęp do lokalu osób innych niż sam oskarżony J. skutecznie podważa ustalenia Sądu Okręgowego, poczynione na podstawie całokształtu wskazanych i wzajemnie się uzupełniających dowodów. Podobnie należy ocenić próbę zakwestionowania realizacji znamion przestępstwa prania brudnych pieniędzy poprzez gołosłowne i nie mające potwierdzenia w obiektywnych dowodach w postaci dokumentów twierdzenia o działalności pożyczkowej oskarżonego, która miałaby tłumaczyć gigantyczne sumy pieniężne lokowane w nieruchomości i dzieła sztuki.

Nie doszło do mającej wpływ na treść wyroku obrazy art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zarzucone sporządzenie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający rzetelną weryfikację ustalonych kosztów postępowania za I instancję. W przedmiotowej sprawie wyrok, wbrew twierdzeniom skarżącego w pełni nadaje się do poddania go kontroli instancyjnej, w tym również w części dotyczącej kosztów. Sąd Apelacyjny nie podziela zapatrywania obrońcy, że uzasadnienie Sądu meriti zawiera niepełne informacje o motywach podjętego rozstrzygnięcia. Wręcz przeciwnie, uzasadnienie spełnia wymogi określone w art. 424 k.p.k. jest ono klarowne i usystematyzowane. Wysokość opłaty, którą obciążono oskarżonego wynika wprost z art. 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach

w sprawach karnych i nie wymaga szerszego uzasadnienia. Odnośnie zaś do uchybień związanych ze sporządzeniem uzasadnienia warto przypomnieć, że w obecnym stanie prawnym, z uwagi na treść art. 455 a k.p.k. nie jest możliwe uchylenie wyroku nawet w sytuacji gdyby uzasadnienie orzeczenia nie spełniało wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Częściowo zasadny jest zarzut podniesiony w punkcie 4) przedmiotowej apelacji, choć wbrew jego treści nie wiąże się on wyłącznie z mankamentami uzasadnienia w zakresie ustaleń związanych z przypisanym oskarżonemu osiągnięciem znacznej, zatem nie mniejszej niż 200.000 zł. korzyści majątkowej (art. 299 § 6 k.k.). Błędy popełnione przez Sąd Okręgowy w tym obszarze skutkować musiały zmianą wyroku poprzez wyeliminowanie § 6 art. 299 k.k. Sąd pierwszej instancji przyjął bowiem, że dopuszczając się przestępstwa z art. 299 k.k. oskarżony osiągnął znaczną, a zatem przekraczającą 200. 000 zł. korzyść majątkową. Tymczasem zarówno opis czynu jak i uzasadnienie orzeczenia nie zawierają informacji czy a jeśli tak to jaką i czy przekraczającą kwotę 200. 000 zł korzyść majątkową oskarżony osiągnął.

Co prawda w uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że oskarżony zakupił ruchomości w postaci dzieł sztuki które zostały wycenione na kwotę 2.735.200 zł. oraz nieruchomości o łącznej wartości 3.614.837,12 zł. Nie zostało natomiast ustalone na ile pieniądze pochodzące z przestępstwa bazowego określone na kwotę nie mniejszą niż

3.413.640,00 zł. po ich wypraniu przez oskarżonego przyniosły mu korzyść majątkową i w jakiej wysokości. Do korzyści o której mowa w art. 299 § 6 k.k. nie wliczamy bowiem, o czym zdaje się zapominać Sąd I instancji korzyści pochodzących z przestępstwa bazowego (których przypadek został orzeczony w tamtym postępowaniu). Osiągnięcie korzyści majątkowej w rozumieniu art. 299 § 6 k.k., za pomocą przestępstwa prania brudnych pieniędzy oznacza bowiem wszelkie przysporzenie majątkowe po stronie sprawcy, które osiągnęło znaczne rozmiary. Nie obejmuje ono natomiast tych wartości majątkowych, których sprawca stał się dysponentem niejako w miejsce przekazanych brudnych pieniędzy. Korzyść majątkowa z popełnienia przestępstwa z art. 299 § 1 i 2 k.k. musi zatem przekraczać ich wartość. Za taką korzyść w przypadku przedmiotowej sprawy należałoby uznać np. kwotę o jaką zwiększyły swoją wartość dzieła sztuki i nieruchomości nabywane z pieniędzy uzyskanych przez oskarżonego z przestępstw narkotykowych (bazowych). Czynienie takich ustaleń, choć zasadniczo możliwe w postępowaniu odwoławczym, w świetle zarzutów apelacji złożonej na korzyść oskarżonego objęte jest zakazem reformationis in peius.

Nie doszło w ocenie Sądu Apelacyjnego do obrazy przepisów prawa materialnego art. 299 § 7 k.k., a zatem były podstawy do orzeczenia przez Sąd I instancji przepadku na rzecz Skarbu Państwa, pochodzących pośrednio z przestępstwa z pkt III wyroku wskazanych dowodów rzeczowych w postaci dzieł sztuki wymienionych w odnośnych wykazach. Przedmiotami

<p>pochodzącymi z przestępstwa prania brudnych pieniędzy są wszelkie korzyści lub ekwiwalenty majątkowe (rzeczy lub prawa majątkowe) uzyskane zamiast tych wartości. W przedmiotowej sprawie ustalone zostało że pochodzące z bazowych przestępstw narkotykowych pieniądze oskarżony lokował między innymi w dzieła sztuki, a zatem podlegały one przypadkowi, o którym mowa w § 7 art. 299 k.k. To ustalenie sądu było wystarczające dla orzeczenia przedmiotowego przypadku i brak było podstaw do indywidualnej weryfikacji pochodzenia i wartości (zmiennej zresztą w czasie) każdego z tych przedmiotów.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. o uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów, względnie 2. uchylenie wyroku Sadu I Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji, a tym samym nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym przez obrońcę.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut apelacji prokuratora</p>	
	<p>Rażąca niewspółmierność kary grzywny wymierzonej przez Sąd I instancji za czyn opisany w art. 299 § 1 i 6 k.k., polegająca na orzeczeniu wobec oskarżonego kary grzywny w wymiarze 2000 stawek dziennych grzywny, przy określeniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>wysokości jednej stawki na 2000 zł, podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu, znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy, motywacja sprawcy nastawionego na uzyskanie maksymalnych korzyści materialnych z obrotu narkotykami i zalegalizowanie pozyskanych środków, cele kary, potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a także dochody, warunki osobiste, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego przemawiają za orzeczeniem kary grzywny w wymiarze 3000 stawek, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 2000 zł.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu wymierzenia oskarżonemu M. J. rażąco niewspółmiernie łagodnej kary grzywny za czyn przypisany w punkcie III wyroku.</p> <p>Niewspółmierność o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzić może tylko wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Biorąc pod uwagę wszystkie podniesione wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny stwierdza, że wymierzona przy zastosowaniu art. 309 k.k.</p>		

kara grzywny w wysokości 4.000 000 zł. jest zgodna z zasadami prewencji indywidualnej i odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Stanowi adekwatną reakcję na popełnione przestępstwo. Spełnia cel jakim jest okazanie społecznej dezaprobaty wobec czynu i wskazanie społeczeństwu granic akceptowanego zachowania. Jej surowość jest odpowiednia, uwzględnia wszelkie okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa, w tym również przy uwzględnieniu zmiany dokonanej po przeprowadzeniu postępowania apelacyjnego. Spełnia wymóg sprawiedliwości i proporcjonalności. Wymierzona w takiej wysokości zdolna jest, wbrew postawionym zarzutom do powstrzymania oskarżonego przed popełnianiem przestępstw w przyszłości, stanowi najbardziej adekwatną reakcję na popełnione przez sprawcę przestępstwo. Uwzględnia wymienione w uzasadnieniu orzeczenia okoliczności obciążające i łagodzące, które nie umknęły uwadze Sądu I instancji.

Jednocześnie, poddając jej wysokość krytyce popada prokurator w wewnętrzną sprzeczność. Kwestionując bowiem liczbę wymierzonych przez Sąd Okręgowy stawek dziennych grzywny sięga również po argumentację odnoszącą się do okoliczności dotyczących ustaleń związanych z wysokością stawki dziennej. Zgodnie bowiem z treścią art. 33 § 3 k.k. takie okoliczności jak dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe odnoszą się do ustaleń związanych z wysokością stawki

dziennej a nie liczbą wymierzonych stawek.	
Wniosek	
O zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie kary grzywny w wymiarze 3 tysięcy stawek po 2 tysiące złotych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji, a tym samym nie znalazł podstaw do zmiany orzeczenia w kierunku postulowanym przez prokuratora.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok w jego punktach I, II, V, VI i VII	
Zwiąźle o powodach utrzymania w mocy.	
W tej części orzeczenia Sądu I instancji Sad odwoławczy nie znalazł podstaw do uchylenia czy korekty.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>4. zmieniono wyrok w jego punkcie III w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminowano ustalenie, iż oskarżony osiągnął znaczną korzyść majątkową, a w konsekwencji z podstawy skazania i wymiaru kary wyeliminowano § 6 art. 299 k.k. przyjmując za podstawę skazania i wymiaru kary pozbawienia wolności art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.;</p> <p>5. wymierzoną za czyn przypisany w punkcie III wyroku karę pozbawienia wolności obniżono do 4 (cztery) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;</p> <p>6. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono wymierzone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności z punktu I. i II. zaskarżonego wyroku i z punktu I.3. niniejszego wyroku i wymierzono oskarżonemu karę łączną 8 (osiem) lat pozbawienia wolności.</p>	
Zwiąźle o powodach zmiany.	
<p>Konieczność wyeliminowania § 6 art. 299 k.k. została szeroko omówiona we wcześniejszej części przedmiotowego uzasadnienia. Skutkiem tej zmiany i przyjęcia łagodniejszej kwalifikacji prawnej, wyłącznie z art. 299 § 1 k.k. było obniżenie wymierzonej kary pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy. Odnośnie do wymierzonej kary grzywny Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do jej uchylenia czy też korekty jej wysokości. Kara ta jest adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 299 § 1 k.k. Prawidłowo wymierzona została obok kary pozbawienia wolności z uwagi na to, że oskarżony czynu z pkt III wyroku dopuścił się działając z chęci</p>	

osiągnięcia korzyści majątkowej. Jej wysokość we właściwym stopniu odzwierciedla dyrektywy z art. 53 k.k., w szczególności te związane z sytuacją majątkową oskarżonego.

Wobec obniżenia wysokości jednej z wymierzonych kar jednostkowych powstała konieczność ukształtowania nowej kary łącznej, którą Sąd odwoławczy wymierzył w wysokości 8 lat pozbawienia wolności, stosując zasadę asperacji.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia.		
-----	-----	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia.		
-----	-----	
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
-----	-----	
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
-----	-----	
5.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia.		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	IV	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za instancję odwoławczą, w tym kwotę 800.600 zł. (osiemset tysięcy sześćset złotych) tytułem opłaty, nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego od ich uiszczenia.

7. PODPIS		
Izabela Szumniak Anna Nowakowska Agnieszka Brygidyr - Dorosł		
1.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość rozstrzygnięcia Sądu I instancji	
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części dotyczącej wymierzonej kary grzywny		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana